

Monitorul Jurisprudenței

Nu există justiție fără hotărârea judecătorească (Lord Neill)

• Este admisibilă acțiunea în
obiect imobiliar...

Din cuprins:

- Ordonanță președințială. Instanța competentă atunci când cererea asupra fondului este introdusă la o instanță aparent incompetentă (Înalta Curte de Casație și Justiție, decizia nr. 601 din 14 februarie 2013)
- Decizie de impunere pentru impozit pe clădirile și terenul situate în perimetrul unui parc industrial. Interpretarea dispozițiilor art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. l) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (Curtea de Apel Bacău, decizia civilă nr. 639 din 14 februarie 2013)
- Infrațiuni prevăzute de legi speciale. Conducerea unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală. Noțiunea de drum public (Curtea de Apel Ploiești, decizia penală nr. 1324 din 9 octombrie 2012)
- Cheltuieli de judecată în acțiune în grănițuire. Înțelesul dispozițiilor art. 584 C. civ. (Curtea de Apel Cluj, decizia civilă nr. 4446 din 26 octombrie 2012)

...deschide procedura insolvenței împotriva
unei sucursale a unei societăți comerciale ce nu își
are sediul social într-un stat membru?

Redactor-șef
Adrian Toni NEACȘU

mj

Înalta Curte de Casație și Justiție
Curtea de apel București Curtea de Apel Ploiești
Curtea de Apel Timișoara Curtea de Apel Bacău
Curtea de Apel Constanța Curtea de Apel Suceava

Wolters Kluwer
Romania

JURISPRUDENȚĂ

PROCESUAL CIVILĂ

Ordonanță președințială. Instanța competentă atunci când cererea asupra fondului este introdusă la o instanță aparent incompetentă

Fișă sintetică™

SURSA	Înalta Curte de Casație și Justiție, decizia nr. 601 din 14 februarie 2013
INDEXAREA INSTANȚEI	civil, regulator competență, recurs
CUVINTE CHEIE	regulator competență, obligație de a face, ordonanță președințială, excepție necompetență materială
REFERINȚE	C. pr. civ., art. 22 alin. (2), art. 22 alin. (5), art. 581 alin. (2); ÎCCJ, decizia în interesul legii nr. 32 din 9 iunie 2008, Tribunalul București, sentința civilă nr. 7212 din 24 mai 2012, Judecătoria Sectorului 1 București, sentința civilă nr. 11976 din 22 iunie 2012, Curtea de Apel București, sentința civilă nr. 99 din 17 septembrie 2012

SITUAȚIA DE FAPT	Reclamanta a depus o cererea de ordonanță președințială având ca obiect eliberarea acceptului de retransmisie a unor programe TV la Tribunalul București. Acesta a declinat competența de soluționare în favoarea Judecătoriei sector 1 București, considerând că este vorba despre o <i>obligație de a face</i> , instanță care la rândul ei și-a declinat competența în favoarea tribunalului, ivindu-se un conflict negativ de competență. Ulterior depunerii cererii de ordonanță președințială, pe rolul Tribunalului București a fost înregistrată cererea de drept comun cu prim termen de judecată după data soluționării conflictului negativ de competență.
-------------------------	---

PROBLEMELE DE DREPT	 <i>Care este instanța competentă să soluționeze cererea de ordonanță președințială având ca obiect o obligație de a face, neevaluabilă, atunci când cererea asupra fondului s-a depus ulterior la o instanță de alt grad, aparent incompetentă material, dar care încă nu și-a verificat competența?</i>
----------------------------	--

SOLUȚIA INSTANȚEI	Competența materială de soluționare a cererii de ordonanță președințială se stabilește potrivit obiectului dedus judecății, așa cum rezultă din descrierea reclamantului făcută în cerere, chiar dacă cererea asupra fondului a fost depusă pe rolul unei instanțe de alt grad, dacă aceasta din urmă nu a avut un prim termen de judecată pentru a-și verifica competența materială.
--------------------------	---

MOTIVELE INSTANȚEI	Atâta timp cât reclamanta nu a solicitat despăgubiri civile și nici nu a precizat cătimea valorică a dreptului care constituia obiectul litigiului, acesta se circumscrie obligației de „a face”, referindu-se la îndatorirea debitorilor unui raport juridic de a săvârși anumite fapte juridice. Este adevărat că procedura specială a ordonanței poate fi anterioară judecății în fond a litigiului sau incidentă judecății de fond și că cererea se introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului, însă, în speță, raportat la obiectul pretențiilor deduse judecății – „obligație de a face”, neevaluabilă în bani –, atâta vreme cât instanța investită cu soluționarea fondului dreptului nu și-a verificat competența, aparența sub acest aspect este în favoarea unei alte instanțe de alt grad decât aceea investită cu soluționarea cererii de drept comun, ceea ce atrage competența de soluționare a cererii de ordonanță președințială conform plenitudinii de jurisdicție al judecătorilor.
---------------------------	---

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București reclamanta SC F.S.R. SRL a solicitat, pe calea ordonanței președințiale, obligarea

pârâtelor SC A.T.G. SA și SC I.P. SRL la eliberarea acceptului de retransmisie al programelor A.1, A.2, A.3, G.Tv. și E. Tv.

Tribunalul București, prin sentința civilă nr. 7212 din 24 mai 2012, în temeiul dispozițiilor art. 2 lit. b) C. pr. civ., raportat la pct. 1 C. pr. civ., a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului București și în raport de obiectul acțiunii, obligarea pârâtelor pe cale de ordonanță președințială la eliberarea acceptului de retransmisie al programelor A.1, A.2, A.3, G.Tv. și E. TV, a apreciat ca fiind neevaluabil în bani (obligația de a face), a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 1 București.

Prin sentința civilă nr. 11976 din 22 iunie 2012, Judecătoria Sectorului 1 București, considerând că obiectul litigiului era evaluabil în bani, în temeiul dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b) și art. 581 alin. (2) C. pr. civ. a admis excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Sectorului 1 București, invocată din oficiu și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București. A constatat ivirea conflictului negativ de competență și a înaintat dosarul Curții de Apel București în vederea emiterii regulatorului de competență.

Curtea de Apel București, prin sentința civilă nr. 99 din 17 septembrie 2012, în temeiul dispozițiilor art. 22 alin. (2) raportat la art. 22 alin. (5) C. pr. civ., soluționând conflictul negativ de competență ivit între Tribunalul București, secția a VI-a civilă, și Judecătoria Sectorului 1 București, în raport de dispozițiile art. 2 lit. b) C. pr. civ., raportat la art. 1 pct. 1 C. pr. civ. a stabilit competența materială de soluționare a cauzei privind pe reclamanta SC F.S.R. SRL și pe pârâtele SC A.T.G. SA, SC I.P. SRL, în favoarea Judecătoriei Sectorului 1 București.

În argumentarea acestei sentințe, Curtea de Apel București a reținut, în esență, că,

întrucât reclamanta nu a solicitat despăgubiri civile și nici nu a precizat câtimea valorică a dreptului care constituia obiectul litigiului potrivit dispozițiilor art. 112 pct. 3 C. pr. civ., Tribunalul București, secția a VI-a civilă, a considerat în mod justificat că acesta se circumscrie obligației de „a face”, referindu-se la îndatorirea debitorilor unui raport juridic de a săvârși anumite fapte juridice.

S-a reținut că, în această situație, respectând principiul disponibilității, potrivit căruia titularii de drepturi civile au libertatea de a le exercita, potrivit propriei lor aprecieri și de a le decide soarta juridică, Tribunalul București, în mod corect constatând că obiectul litigiului era unul neevaluabil în bani, făcând aplicarea dispozițiilor art. 2 lit. b) C. pr. civ. raportat la art. 1 pct. 1 C. pr. civ. și art. 159 pct. 2 C. pr. civ., a declinat competența materială de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoria Sectorului 1 București.

Faptul că ulterior introducerii cererii de ordonanță președințială pe rolul Tribunalului București a fost înregistrată la data de 16 mai 2012 cererea de drept comun cu prim termen de judecată la data de 7 decembrie 2012, nu este în măsură să atragă în mod automat incidența dispozițiilor art. 581 alin. (2) C. pr. civ. atâta vreme cât instanța investită cu soluționarea fondului dreptului nu și-a verificat competența iar aparența sub acest aspect ar fi în favoarea unei alte instanțe de alt grad decât aceea investită cu soluționarea cererii de drept comun.

Într-o atare situație, verificarea competenței materiale a instanței investită cu soluționarea cererii de ordonanță președințială fiind solicitată de către pârâte, instanța (Tribunalul București) avea obligația [potrivit art. 158 alin. (1) C. pr. civ.] punerii în discuție a propriei competențe și a stabilirii instanței competențe în cazul în care s-ar fi declarat necompetent și atâta vreme cât în cazul cererii de drept comun verificarea competenței nu avusese loc.

S-a apreciat că, într-o astfel de împrejurare, Tribunalul București investit inițial cu cererea de ordonanță președințială considerând că, în raport de obiectul litigiului neevaluabil în bani, competență să soluționeze fondul dreptului dedus judecării, ar fi potrivit dispozițiilor art. 2 lit. b) C. pr. civ. raportat la art. 1 pct. 1 C. pr. civ., Judecătoria Sectorului 1 București, în mod corect a stabilit competența materială de soluționare a cauzei întemeiată pe dispozițiile art. 581 alin. (1) C. pr. civ. în favoarea Judecătoria Sectorului 1 București.

În consecință, s-a apreciat că în cauză sunt incidente dispozițiile legale menționate, iar potrivit naturii obiectului litigiului, respectiv îndeplinirea unei obligații de „a face”, competență să soluționeze cauza este Judecătoria Sectorului 1 București.

Împotriva acestei sentințe reclamanta SC F.S.R. SRL și pârâta SC A.T.G. SA au declarat recurs

Recursul reclamantei SC F.S.R. SRL:

În motivarea recursului reclamanta a susținut, în esență, că în soluționarea conflictului de competență, Curtea de

Apel București nu a analizat competența instanței conform prevederilor legale aplicabile cererii de ordonanță președințială și a confundat categoria obligațiilor de a face cu cea a obligațiilor neevaluabile în bani.

Recurenta susține că raportarea instanței la data introducerii cererii privind fondul este nelegală întrucât prevederile art. 581 alin. (2) și (3) subliniază că ordonanța președințială se va judeca la instanța competentă să judece fondul, indiferent dacă s-a înregistrat sau nu cererea privind fondul și se poate da chiar și când există judecata asupra fondului, ceea ce *per a contrario* înseamnă că se poate da și când nu există judecată asupra fondului.

Invocând decizia nr. 32/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, recurenta consideră că cererea formulată are un puternic caracter patrimonial, tinzându-se la protejarea unui drept patrimonial, a unui drept de creație născut din Contractul de retransmisie, contract în baza căruia are dreptul de a retransmite canalele pârâtei în schimbul plății unor tarife.

Recurenta apreciază că, competența nu se determină prin raportare la modul în care părțile înțeleg să evalueze cererea, ci la valoarea efectivă a acesteia, pe care instanța are obligația să o aprecieze.

Pentru aceste motive, recurenta a solicitat admiterea recursului, modificarea sentinței recurate în sensul considerării obiectului cererii de chemare în judecată ca fiind evaluabil în bani, cererea fiind de competența Tribunalului București.

Recursul pârâtei SC A.T.G. SA a fost întemeiat pe dispozițiile art. 304¹ C. pr. civ. în motivarea căruia recurenta a susținut, în esență, că este criticabilă argumentația Curții de Apel București referitoare la criteriul în funcție de care a stabilit caracterul neevaluabil în bani a obiectului litigiului conform căruia reclamanta nu a solicitat despăgubiri civile și nici nu a precizat câtimea valorică a dreptului care constituia obiectul litigiului.

Astfel, recurenta susține că nu partea este cea care stabilește în mod unilateral, axiomatic și necenzurabil caracterul evaluabil sau neevaluabil în bani al acțiunii, ci acesta este atributul exclusiv al instanței.

Chiar și în măsura în care obiectul dedus judecării reprezintă o obligație de a face, susține recurenta, acest aspect nu exclude posibilitatea evaluării în bani a obiectului cererii, în condițiile în care acelei obligații de a face îi revine dreptul corelativ la remunerare, expres reglementat contractual.

În opinia recurantei, simpla declinare de către Tribunalul București a competenței de soluționare către Judecătoria Sectorului 1 nu atrage în mod obligatoriu competența acestei din urmă instanțe în a judeca cererea de ordonanță președințială.

Pentru aceste motive, recurenta a solicitat admiterea recursului, modificarea sentinței recurate în sensul stabilirii competenței materiale a Tribunalului București de judecare a cauzei.

regulator de competență

Analizând decizia recurată din perspectiva criticilor formulate de recurente, Înalta Curte constată că recursurile sunt nefondate.

Având în vedere că ambele recursuri privesc aceleași critici referitoare la stabilirea competenței în soluționarea cauzei, Înalta Curte va proceda la o analiză unitară a acestora.

Chestiunea de drept supusă controlului judiciar prin prezentele recursuri vizează stabilirea instanței competente material să soluționeze ordonanța președințială formulată de reclamanta SC F.S.R. SRL.

Cazurile și condițiile în care o instanță judecătorească are îndreptățirea legală de a soluționa o anumită cauză civilă se determină prin intermediul regulilor de competență.

Legislația noastră folosește criterii diferite pentru determinarea competenței instanțelor judecătorești.

Primul articol al Codului de procedură civilă consacră principiul plenitudinii de jurisdicție al judecătorilor.

Prin urmare, toate celelalte instanțe au o jurisdicție de excepție, în sensul că ele pot soluționa cauze civile în primă instanță numai în baza unor dispoziții normative care le atribuie în mod expres o atare competență.

Din perspectiva celor enunțate se constată că, în emiterea regulatorului de competență, Curtea de Apel București a apreciat în mod corect că atâta timp cât reclamanta nu a solicitat despăgubiri civile și nici nu a precizat câtimea valorică a dreptului care constituia obiectul litigiului s-a considerat în mod justificat că acesta se circumscrie obligației de „a face”, referindu-se la

îndatorirea debitorilor unui raport juridic de a săvârși anumite fapte juridice.

Este adevărat că procedura specială a ordonanței poate fi anterioară judecării în fond a litigiului sau incidentă judecării de fond și că cererea se introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului, însă, în speță, raportat la obiectul pretențiilor deduse judecării – „obligație de a face”, neevaluabilă în bani –, așa cum corect a sesizat și instanța de emitere a regulatorului de competență – atâta vreme cât instanța investită cu soluționarea fondului dreptului nu și-a verificat competența, aparența sub acest aspect este în favoarea unei alte instanțe de alt grad decât aceea investită cu soluționarea cererii de drept comun, ceea ce atrage competența de soluționare a cererii de ordonanță președințială conform art. 1 pct. 1 C. pr. civ.

În acest context, făcând analiza motivelor de recurs invocate, prin care se susține că cele două instanțe (tribunal, curte de apel) au făcut o greșită apreciere a dreptului pe care se fundamentează „cererea principală”, se va reține ca nefondată această critică, față de art. 1 pct. 1 C. pr. civ. care consacră principiul plenitudinii de jurisdicție al judecătorilor, cum legal a fost reținut și de cele două instanțe la calificarea acțiunii în justiție promovată de titularul cererii de ordonanță președințială.

Pentru considerentele mai sus înfățișate, Înalta Curte constatând că sentința recurată pronunțată de Curtea de Apel București respectă dispozițiile legale cu privire la competența materială a Judecătoriei Sectorului 1 București, ca primă instanță, va respinge recursurile ca nefondate.

Fișă sintetică™

Identificarea instanței, a numărului și a datei pronunțării sentinței sau deciziei.

Înregistrarea dosarului în evidențele instanței, potrivit nomenclatorului național de cauze din ECRIS.

Indexarea hotărârii judecătorești prin cuvinte sau expresii semnificative pentru conținutul juridic și problematic al acesteia.

Norma de drept aplicată, hotărârile judecătorești române sau ale instanțelor la care se face trimitere sau care sunt invocate.

Descrierea situației de fapt pusă în mod concret în discuție în speța dedusă judecării și care este reținută de instanță prin hotărârea pronunțată.

Chestiunea de drept concretă și sintetică ridicată în dosar și pe care instanța o dezleagă prin pronunțarea și motivarea soluției.

Dezlegarea concretă a instanței dată problemei sau problemelor de drept puse în discuție.

Considerentele care au stat la baza pronunțării instanței, prezentarea sintetică a motivelor de fapt și de drept care stau la baza soluției dată de instanță problemelor de drept ridicate în speță.

Fișă sintetică™

SURSA	Curtea de Apel Timișoara, decizia civilă nr. 365 din 6 martie 2013
INDEXAREA INSTANȚEI	civil, obligație de a face, recurs
CUVINTE CHEIE	putere de lucru judecat, răspundere civilă delictuală
REFERINȚE	Înalta Curte de Casație și Justiție, Decizia nr. 3 din 18 februarie 2013 pronunțată în interesul legii; Curtea Constituțională, Decizia nr. 814/2011 Legea nr. 85/1992, art. 7 alin. (1) și (6); Decretul-lege nr. 61/1990; CEDO cauza <i>James ș.a. vs. Regatul Unit</i> , Marea Cameră, Hotărârea din 21 februarie 1986
SITUAȚIA DE FAPT	Prin decizia civilă nr. 365 din 6 martie 2013, pronunțată în dosarul nr. 14661/325/2010, Curtea de Apel Timișoara a admis recursul declarat de reclamantii C.M. și C.G. împotriva Deciziei civile nr. 750 din 1 noiembrie 2012, pronunțată de Tribunalul Timiș. A modificat decizia atacată, în sensul că a admis apelul declarat de reclamantii împotriva Sentinței civile nr. 14138 din 7 iunie 2011, pronunțată de Judecătoria Timișoara. A schimbat în parte sentința apelată, în sensul că a admis acțiunea formulată de reclamantii și a obligat pârâta SC I. SA să încheie cu reclamantii contract de vânzare-cumpărare pentru apartamentul nr. 20, situat în Timișoara [...]. Pârâta a susținut că contractul de închiriere nr. 9619 din 6 iulie 1989 a încetat din data de 1 ianuarie 1991, când au încetat raporturile de muncă ale reclamantei C.M., așa cum s-a reținut și prin Sentința civilă nr. 5610/2010, pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 6056/325/2009
PROBLEMELE DE DREPT	 <i>Cine sunt beneficiarii dreptului subiectiv de a cumpăra locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, în condițiile Legii nr. 85/1992? Este necesară existența unui raport de muncă actual al chiriașului cu unitatea deținătoare?</i>
SOLUȚIA INSTANȚEI	Obligația de a vinde ia naștere atunci când sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: locuințele să fie construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat; solicitantul să fie titularul contractului de închiriere, la momentul formulării cererii de cumpărare, putând fi sau nu angajat al unității proprietare; locuințele să nu facă parte din categoria celor de intervenție.
MOTIVELE INSTANȚEI	Potrivit art. 7 alin. (6) din Legea nr. 85/1992, „beneficiază de prevederile alin. (1) și chiriașii care nu sunt angajații unităților proprietare”. În acest sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia civilă nr. 5/2008, dată în interesul legii, stabilind că obligația de vânzare a acestor imobile este una <i>in rem</i> , în raport de natura obiectului (locuință construită din fondul unităților economice sau bugetare, până la data intrării în vigoare a legii), și nu o obligație <i>in personam</i> , derivată din calitatea de chiriaș la data intrării în vigoare a legii. Același caracter <i>propter rem</i> al obligației instituite de Legea nr. 85/1992 în sarcina proprietarilor unor astfel de locuințe a fost afirmat și de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 814/2011, arătându-se că „în cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriaș, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992 (...) este o obligație <i>in rem</i> , iar nu o obligație <i>in personam</i> , reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială care a luat naștere pe calea privatizării”.

Un nou mod de a citi jurisprudența

Mai repede

Mai ușor

Mai eficient

**Abonează-te acum la Monitorul Jurisprudenței
pe 6 luni* și primești a 7-a lună gratuit**!**

14 apariții în semestrul II 2013

26 apariții anual 2013-2014

Abonament semestrial: 120 lei (TVA inclus)

Abonament anual: 200 lei (TVA inclus)

- cele mai relevante spețe de la Înalta Curte de Casație și Justiție și Curțile de apel din toată țara
- cele mai recente hotărâri judecătorești (ultimul semestru 2012-prezent) care acoperă majoritatea ramurilor de drept
- un format unic: **FIȘA SINTETICĂ™**

WoltersKluwer.ro

* iulie-decembrie 2013

** iunie 2013

ABONAMENTE

Abonează-te acum la **Monitorul Jurisprudenței™** pe 6 luni* și primești a 7-a lună gratuit**!

- Abonamente disponibile – Semestrul II 2013 (14 apariții) 120 lei (TVA inclus)
Anual 2013-2014 (26 apariții) 200 lei (TVA inclus)

PENTRU A TE ABONA:

- **Intră pe situl** WoltersKluwer.ro/monitorul-jurisprudentei, selectează Abonament Monitorul Jurisprudenței – Semestrul II 2013 și urmează instrucțiunile din site

sau

- **Sună la telefon** 031 224 4184 și consultantul nostru te va ajuta să contractezi abonamentul pe loc

sau

- **Trimite un fax** cu subiectul *Abonament Monitorul Jurisprudenței* la numărul 031 224 4101 și indică datele tale de contact

sau

- **Trimite un email** cu subiectul *Abonament Monitorul Jurisprudenței* la adresa abonamente@wkro.ro și noi te vom contacta pentru a finaliza abonarea

Plățile se pot efectua online folosind cărțile de credit majore sau prin transfer bancar în contul S.C. Wolters Kluwer România SRL, deschis la Citibank Europe plc, sucursala România, nr. cont: RO88 CITI 0000 0007 2455 0002 (Cod fiscal RO8451308). Vă rugăm specificați că suma reprezintă „Plată abonament *Monitorul Jurisprudenței*”.

Detalii și informații privind publicațiile Wolters Kluwer găsești pe WoltersKluwer.ro

* iulie-decembrie 2013

** iunie 2013

	Monitorul Jurisprudenței™
WoltersKluwer.ro	

Director General

Wolters Kluwer România: **Dan STOICA**

Senior Publisher Reviste

Wolters Kluwer România: **Costel POSTOLACHE**

Coordonator reviste: **Alina CRĂCIUN**

DTP: **Marieta ILIE**

Wolters Kluwer România este o **editură de prestigiu recunoscut** – certificată CNATDCU – și parte a grupului multinațional Wolters Kluwer, un furnizor global de informații, software și servicii pentru profesioniștii din domeniul juridic, financiar și de sănătate. Publicațiile Wolters Kluwer România sunt indexate în baze de date internaționale (ProQuest, EBSCO, HeinOnline).

Copyright © 2013 – Toate drepturile rezervate Editurii Wolters Kluwer România. Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, arhivată sau transmisă sub nicio formă prin niciun mijloc electronic, mecanic, de fotografiere, de înregistrare sau oricare altul fără permisiunea anterioară în scris a editorului, cu excepția cazului în care se citează pasaje în lucrări științifice și celelalte excepții permise de Legea nr. 8/1996, privind dreptul de autor și drepturile conexe, la articolele 33, 34, 35, 36.